Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0051

Zalecenie dla Rady w sprawie priorytetów UE na 70. sesję Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 12 lutego 2026 r. w sprawie priorytetów UE na 70. sesję Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet (2025/2240(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając 70. sesję Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet zaplanowaną na marzec 2026 r., jej główny temat, tj. „Zapewnienie i wzmocnienie dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla wszystkich kobiet i dziewcząt, w tym przez promowanie inkluzywnych i sprawiedliwych systemów prawnych, zniesienie dyskryminujących przepisów, polityk i praktyk oraz usunięcie barier strukturalnych”, oraz jej temat przeglądowy, tj. „Pełne i skuteczne uczestnictwo i decyzyjność kobiet i dziewcząt w życiu publicznym oraz eliminacja przemocy w celu osiągnięcia równości płci i wzmocnienia pozycji wszystkich kobiet i dziewcząt”,

– uwzględniając Konwencję ONZ z 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,

– uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych z 12 grudnia 2006 r., w szczególności jej art. 6 i 13 dotyczące dostępu do wymiaru sprawiedliwości i dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, z jaką spotykają się kobiety i dziewczęta z niepełnosprawnościami,

– uwzględniając Agendę ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, w tym zasadę niepozostawiania nikogo w tyle, a w szczególności cel zrównoważonego rozwoju nr 5, który zakłada osiągnięcie równości płci i zapewnienie kobietom równych praw do zasobów gospodarczych, a także dostępu do własności i kontroli nad gruntami i innymi formami własności, usług finansowych, dziedziczenia i surowców, a także cel zrównoważonego rozwoju nr 10, który zakłada zniesienie dyskryminujących przepisów, polityk i praktyk oraz

wspieranie właściwych prawodawstw, polityk i działań,

– uwzględniając art. 20, 21, 23 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając swoją rezolucję z 11 kwietnia 2024 r. w sprawie zapisania prawa do aborcji w Karcie praw podstawowych UE[1],

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 25 listopada 2020 r. pt. „Trzeci unijny plan działania w sprawie równości płci (GAP III) – Ambitny program na rzecz równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE” (JOIN(2020)0017), w którym określono unijny plan działania w sprawie równości płci na lata 2021–2025,

– uwzględniając komunikat Komisji z 7 marca 2025 r. pt. „Plan działania na rzecz praw kobiet” (COM(2025)0097), w którym potwierdzono zaangażowanie UE na rzecz równości płci,

– uwzględniając komunikat Komisji z 5 marca 2020 r. pt. „Unia równości: strategia na rzecz równouprawnienia płci na lata 2020–2025” (COM(2020)0152),

– uwzględniając swoją rezolucję z 13 listopada 2025 r. w sprawie strategii na rzecz równouprawnienia płci na rok 2025[2],

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW[3], a także trwające obecnie prace nad jej przekształceniem,

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1385 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej[4],

– uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1820 (2008) z 19 czerwca 2008 r. w sprawie przemocy seksualnej jako narzędzia wojny,

– uwzględniając przyjęte w grudniu 2012 r. zasady i wytyczne ONZ

---

1 Dz.U. C, C/2025/1279, 13.3.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/1279/oj.
2 Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0278.
3 Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj.
4 Dz.U. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj.

dotyczące dostępu do pomocy prawnej w sprawach karnych,

– uwzględniając realizowany przez Komisję program „Sprawiedliwość” na lata 2021–2027, z którego finansowane jest wsparcie na potrzeby współpracy sądowej w sprawach cywilnych i karnych, np. szkolenia dla sędziów i innych przedstawicieli zawodów prawniczych, oraz skuteczny dostęp obywateli i przedsiębiorstw do wymiaru sprawiedliwości,

– uwzględniając Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),

– uwzględniając art. 81 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

– uwzględniając art. 121 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A10-0010/2026),

A. mając na uwadze, że równouprawnienie płci jest jedną z podstawowych zasad ustanowioną w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że zasada ta ma zastosowanie we wszystkich obszarach życia i we wszystkich strategiach politycznych, w tym w dostępie do wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że należy uwzględniać aspekt płci, sporządzać budżet z uwzględnieniem aspektu płci i stosować podejście intersekcjonalne we wszystkich odpowiednich strategiach politycznych UE; kwestie te są kluczowe dla osiągnięcia równouprawnienia płci; mając na uwadze, że należy zachować konsekwencję i spójność polityki wewnętrznej i zewnętrznej, aby zapewnić skuteczne i wiarygodne propagowanie praw człowieka i praw podstawowych, demokracji i równouprawnienia płci na całym świecie;

B. mając na uwadze, że równouprawnienie płci, demokracja, prawa podstawowe oraz praworządność są ze sobą nierozerwalnie powiązane; mając na uwadze, że pogłębiający się regres w obszarze praw kobiet i równouprawnienia płci jest napędzany bezprecedensowym wzrostem ruchów antygenderowych i antydemokratycznych; mając na uwadze, że niedawne cięcia w pomocy rozwojowej USA w nieproporcjonalnym stopniu wpływają na kobiety i dziewczęta na całym świecie, zwiększając podatność na zagrożenia i szkodząc społecznościom; mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ przestrzegało przed aktywnym oporem wobec równouprawnienia płci oraz regresem w obszarze praw kobiet w wielu krajach; mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba potwierdzenia rzeczywistej równości i praw człowieka

przysługujących kobietom i dziewczętom[5];

C. mając na uwadze, że prawa kobiet i dziewcząt oraz równouprawnienie płci są podstawowymi prawami człowieka, a także w sposób zasadniczy warunkują rozwój społeczny, sprawiedliwość społeczną, demokrację, praworządność, podnoszenie poziomu życia, ograniczanie ubóstwa, przeciwdziałanie kryzysowi klimatycznemu oraz budowanie niezbędnych podwalin dla pokojowego, sprawiedliwego, zamożnego i zrównoważonego świata; mając na uwadze, że ogólnie rzecz biorąc, zapewnienie praw kobietom i dziewczętom na całym świecie poprawia konkurencyjność, ponieważ propaguje wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, zmniejsza nierówności oraz zapewnia pełne wykorzystanie umiejętności i potencjału kobiet we wszystkich sektorach społeczeństwa;

D. mając na uwadze, że ubóstwo i dyskryminację potęgują czynniki krzyżowe, takie jak rasizm, niepełnosprawność, status migracyjny, orientacja seksualna, tożsamość płciowa i cechy płciowe, jak podkreślono w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że ubóstwo menstruacyjne pozostaje istotną przeszkodą dla równouprawnienia płci, ponieważ ogranicza dostęp do edukacji i ochrony zdrowia oraz udział w życiu gospodarczym milionów kobiet i dziewcząt na całym świecie, a tym samym ogranicza ich dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz osłabia ich reprezentację i udział w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach;

E. mając na uwadze, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości jest powszechnie uznawany za podstawowe prawo człowieka w świetle prawa międzynarodowego, zasadniczą koncepcję w szerzej pojmowanym wymiarze sprawiedliwości oraz filar praworządności i demokracji; mając na uwadze, że UE uznaje dostęp do wymiaru sprawiedliwości za prawo podstawowe zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości wymaga wiarygodnych danych, przejrzystych procedur, kształtowania polityki w oparciu o dowody oraz bezstronnych instytucji, które zapewniają kobietom i dziewczętom możliwość korzystania z przysługujących im praw bez dyskryminacji; mając na uwadze, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości jest podstawowym prawem człowieka opartym na sprawiedliwych przepisach, skutecznym egzekwowaniu prawa, przystępnej cenowo pomocy, instytucjach uwzględniających aspekt płci i mechanizmach rozliczalności; mając na uwadze, że dyskryminujące przepisy, stereotypy płci, bariery finansowe oraz uprzedzenia instytucjonalne nadal utrudniają życie wielu kobietom i dziewczętom, zwłaszcza tym, które doświadczają dyskryminacji

---

5 https://documents.un.org/doc/undoc/gen/g24/073/47/pdf/g2407347.pdf.

intersekcjonalnej; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta znajdujące się w trudnej sytuacji, na przykład kobiety i dziewczęta z niepełnosprawnościami, mieszkające na obszarach wiejskich lub w regionach oddalonych oraz starsze kobiety, często napotykają dodatkowe przeszkody w dostępie do wymiaru sprawiedliwości i wsparcia prawnego; mając na uwadze, że cyfryzacja i sztuczna inteligencja w coraz większym stopniu kształtują dostęp do wymiaru sprawiedliwości, co sprawia, iż należy zająć się dyskryminacją algorytmiczną, wykluczeniem cyfrowym oraz szkodami w internecie; mając na uwadze, że pomoc prawna ma zasadnicze znaczenie dla równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, a wymiana najlepszych praktyk przyczynia się do poprawy jakości i spójności systemów pomocy prawnej;

F. mając na uwadze, że powszechny i równy dostęp kobiet i dziewcząt do wymiaru sprawiedliwości pozostaje złożoną i krytyczną kwestią we wszystkich regionach świata oraz stanowi szczególne wyzwanie w niektórych regionach, zwłaszcza w tych, w których instytucje demokratyczne i praworządność są osłabione; mając na uwadze, że zniechęcenie ze względów ekonomicznych, ograniczony dostęp do pomocy prawnej, wysokie koszty, złożone procedury prawne, bariery cyfrowe i językowe, nieufność wobec systemów sądowych, powszechne stereotypy płci, uprzedzenia rasowe, mizoginia i dyskryminacja systemowa nadal utrudniają kobietom i dziewczętom skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości;

G. mając na uwadze, że na całym świecie kobiety są nadal poważnie niedoreprezentowane na najwyższych szczeblach organów sądowych i organów ścigania, szczególnie na eksponowanych stanowiskach, np. na stanowiskach prezesów sądów, zwierzchników sądownictwa i szefów prokuratur; mając na uwadze, że osiągnięcie równowagi płci w tych organach decyzyjnych powinno być priorytetem; mając na uwadze, że należy pozostać przy podejściu uwzględniającym aspekt płci, nawet jeśli zapewniono obecność kobiet; mając na uwadze, że uwzględnianie perspektywy płci w procesie podejmowania decyzji w sądach ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia kobietom i dziewczętom równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz wymaga oceny faktów i stosowania prawa bez uprzedzeń ze względu na płeć i szkodliwych stereotypów, zarówno w samej decyzji, jak i w procesie jej podejmowania; mając na uwadze, że w 2024 r. Komitet ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (CEDAW) wydał ogólne zalecenie nr 40 dotyczące równej i inkluzywnej reprezentacji kobiet w systemach decyzyjnych, pod względem zarówno równego dostępu do takich systemów, jak i równych uprawnień w ramach tych systemów;

H. mając na uwadze, że ONZ aktywnie wspiera większy udział kobiet w sektorze wymiaru sprawiedliwości za pośrednictwem specjalnych inicjatyw i kampanii; mając na uwadze, że większa reprezentacja kobiet w instytucjach sądowych wiąże się z podejściem do wymiaru

sprawiedliwości, które w większej mierze kładzie nacisk na potrzeby ofiar, oraz jest niezbędna, aby ofiary mogły czuć się wspierane i wysłuchane, gdy zgłaszają się i dochodzą sprawiedliwości; mając na uwadze, że potrzebne są jasne zasady i solidne przepisy prawne, szkolenia dotyczące ich stosowania oraz inicjatywy podnoszące świadomość na temat płci i wymiaru sprawiedliwości, skierowane zarówno do wszystkich przedstawicieli sektora wymiaru sprawiedliwości, jak i do społeczeństwa obywatelskiego;

I. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet, przemoc ze względu na płeć i przemoc domowa stanowią naruszenie praw podstawowych; mając na uwadze, że systemy prawne muszą w pełni uwzględniać szczególne potrzeby ofiar przez zapewnienie odpowiedniej ochrony, skutecznych środków prawnych, dostępnych usług wsparcia i odpowiednich szkoleń dla właściwych organów, które mają kontakt z ofiarami przemocy ze względu na płeć, tak aby uniknąć wtórnej wiktymizacji; mając na uwadze, że wiele kobiet i dziewcząt nadal napotyka poważne przeszkody w zgłaszaniu nadużyć i w uzyskiwaniu pomocy prawnej; mając na uwadze, że należy formalnie uznać wszystkie formy przemocy – w tym przemoc psychologiczną, emocjonalną i psychiczną, a także kontrolę przemocową i finansową; mając na uwadze, że utrzymujące się w instytucjach stereotypy płci, mizoginia i seksizm, a także przeszkody strukturalne i proceduralne nadal utrudniają kobietom będącym ofiarami przemocy dostęp do wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że specjalizacja sądowa w dziedzinie przemocy ze względu na płeć okazała się skuteczna, ponieważ koncentruje wiedzę fachową, poprawia zarządzanie sprawami i sprzyja środowisku w większym stopniu uwzględniającemu aspekt płci i wspierającemu ofiary[6];

J. mając na uwadze, że molestowanie – w miejscu pracy, w sferze politycznej, sądowej, akademickiej lub w internecie – stanowi przeszkodę uniemożliwiającą kobietom dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz objęcie stanowisk publicznych i decyzyjnych lub pozostawanie na takich stanowiskach; mając na uwadze, że wszechobecna przemoc w internecie, mowa nienawiści i przestępstwa z nienawiści w coraz większym stopniu skierowane przeciwko kobietom i dziewczętom mają poważne konsekwencje dla codziennego życia kobiet i dziewcząt, ograniczają ich udział w życiu publicznym i szkodzą ich równej reprezentacji;

K. mając na uwadze, że konflikty zbrojne, przymusowe przesiedlenia, skutki zmiany klimatu i nadzwyczajne sytuacje humanitarne pogłębiają nierówności i osłabiają systemy ochrony, przez co kobiety i dziewczęta są bardziej narażone na przemoc ze względu na płeć, w tym przymusowe małżeństwa, przemoc seksualną podczas tranzytu,

---

6 UN Women, „Handbook for National Action Plans on Violence against Women” [Podręcznik krajowych planów działania przeciwko przemocy wobec kobiet], 2012.

handel ludźmi, przemoc ze względu na płeć w ośrodkach recepcyjnych lub ośrodkach dla uchodźców oraz przemoc seksualną i tortury wykorzystywane jako narzędzie wojny; mając na uwadze, że przemoc seksualna związana z konfliktem pozostaje jednym z najpowszechniejszych naruszeń praw człowieka i jest wykorzystywana do terroryzowania ludności cywilnej, tłumienia oporu i niszczenia społeczności, oraz stanowi zbrodnię wojenną, zbrodnię przeciwko ludzkości lub czyn przyczyniający się do ludobójstwa w rozumieniu prawa międzynarodowego; mając na uwadze, że agenda ONZ dotycząca kobiet, pokoju i bezpieczeństwa ma kluczowe znaczenie dla sprostania współczesnym globalnym wyzwaniom w zakresie pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że trwające konflikty zbrojne, a także pojawiające się i coraz bardziej złożone zagrożenia dla bezpieczeństwa w sposób nieproporcjonalny dotykają kobiet i dziewcząt oraz prowadzą do pogorszenia ich statusu, co wiąże się z poważnymi konsekwencjami dla pełnego korzystania z praw człowieka przez kobiety i dziewczęta na całym świecie;

L. mając na uwadze, że konwencja stambulska jest jednym z najbardziej zaawansowanych międzynarodowych instrumentów prawnych ustanawiających wiążące zobowiązania w zakresie zapobiegania przemocy ze względu na płeć i jej zwalczania;

M. mając na uwadze, że naruszenia zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych, w tym odmowa zapewnienia bezpiecznych i legalnych usług aborcyjnych oraz wszelkie formy przemocy położniczej i ginekologicznej, stanowią przemoc ze względu na płeć i łamią podstawowe prawa człowieka; mając na uwadze, że zgodnie z utrzymującymi się normami społecznymi przemoc ze względu na płeć jest legitymizowana, dostęp do usług zdrowotnych, w tym do opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, jest ograniczony, nieodpłatną pracę opiekuńczą powierza się głównie kobietom, a możliwości kobiet w zakresie przywództwa są ograniczone; mając na uwadze, że dostęp do opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym bezpiecznej i legalnej aborcji, jest podstawowym prawem człowieka, którego należy przestrzegać na całym świecie; mając na uwadze, że miliony kobiet nadal nie mają takiego dostępu, co naraża je na uszczerbek na zdrowiu fizycznym oraz stres ekonomiczny i psychiczny; mając na uwadze, że groźby i ataki skierowane przeciwko organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i obrońcom praw człowieka, zwłaszcza tym wspierającym zdrowie i prawa reprodukcyjne i seksualne, nasilają się w alarmującym tempie;

N. mając na uwadze, że gwałt pozostaje powszechnym naruszeniem praw człowieka i jest często wykorzystywany jako narzędzie wojny do terroryzowania ludności cywilnej i niszczenia społeczności; mając na uwadze, że potrzebne są pilne działania, aby położyć kres bezkarności w tym zakresie i zapewnić sprawiedliwość ofiarom

gwałtu;

O. mając na uwadze, że stereotypizacja sądowa i dominujące normy płciowe, w połączeniu z niewystarczającymi informacjami, mogą utrudniać skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości kobietom i dziewczętom, które doświadczyły przemocy; mając na uwadze, że przemoc ze względu na płeć i utrudnienia w dostępie kobiet do wymiaru sprawiedliwości mogą mieć wpływ na ich pełny udział w życiu publicznym; mając na uwadze, że sytuacja ta podważa zaufanie kobiet i dziewcząt do systemu wymiaru sprawiedliwości oraz przyczynia się do zaniżonej liczby zgłaszanych przez nie spraw, zwłaszcza w przypadkach przemocy ze względu na płeć; mając na uwadze, że wiele osób, które były ofiarami przemocy, nadal doświadcza obwiniania ofiar i stygmatyzacji oraz obawia się odwetu i wtórnej wiktymizacji, co jeszcze bardziej zniechęca je do dochodzenia sprawiedliwości;

P. mając na uwadze, że stereotypy płci, mizoginia i seksizm w systemie sądowym nadal pogłębiają nierówności płci poprzez utrwalanie stronniczych postaw, praktyk dyskryminacyjnych oraz nierównej dynamiki władzy; mając na uwadze, że te przeszkody systemowe podważają zaufanie kobiet do dochodzenia sprawiedliwości, ograniczają ich sprawiedliwą reprezentację oraz przyczyniają się do utrzymywania się niesprawiedliwości i marginalizacji w procesach sądowych; mając na uwadze, że występowanie uprzedzeń ze względu na płeć i stereotypów płci w systemie wymiaru sprawiedliwości w pełni uwidocznił i potępił ruch MeToo, który zmobilizował kobiety i dziewczęta na wszystkich kontynentach, co pokazuje, iż pomimo zróżnicowanych uwarunkowań społecznych, gospodarczych i prawnych wyzwania, z jakimi mierzą się kobiety i dziewczęta w systemach wymiaru sprawiedliwości, są bardzo podobne, a tym samym wymagają skoordynowanych działań;

1. zaleca Radzie, aby:

   a) potwierdziła silne zaangażowanie UE na rzecz równouprawnienia płci i zagwarantowała pełne wdrożenie praw kobiet i dziewcząt we wszystkich aspektach działań zewnętrznych UE, w tym w polityce rozwojowej, handlowej i zagranicznej, za pomocą odpowiednio finansowanego, sprzyjającego włączeniu społecznemu i intersekcjonalnego podejścia, które przełamuje stereotypy płci i opiera się na zasadzie niedyskryminacji, tak aby przyspieszyć osiągnięcie równouprawnienia płci;

   b) zapewniła pełny udział Parlamentu oraz jego Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia w procesie decyzyjnym dotyczącym stanowiska UE na 70. sesję Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet; zadbała, aby przed rozpoczęciem negocjacji Parlament był odpowiednio informowany o dokumencie zawierającym

stanowisko UE i miał do niego dostęp; poprawiła współpracę międzyinstytucjonalną, w tym podczas negocjacji, w celu odpowiedniego uwzględnienia priorytetów Parlamentu; podkreśliła, że udział kobiet i ich przywództwo na stanowiskach decyzyjnych nadal pozostają niewystarczające, w tym w polityce zagranicznej i w procesach budowania pokoju; uznała, że w badaniach wykazano, iż porozumienia pokojowe osiągnięte przy aktywnym udziale kobiet częściej mogą okazać się trwałe i skuteczne[7]; stwierdziła, że w niedawnych globalnych ocenach podkreślono, iż pomimo obecnych zobowiązań postępy w dążeniu do pełnego, równego i znaczącego udziału i przywództwa kobiet w procesach pokojowych i procesach dotyczących bezpieczeństwa są nadal ograniczone;

c) ponownie potwierdziła zobowiązanie UE do traktowania równouprawnienia płci jako priorytetu horyzontalnego; wspierała i promowała takie wartości jak różnorodność, równość i inkluzywność, podkreśliła, że należy opracować kompleksowe narzędzie do monitorowania regresu demokracji i regresu w zakresie praw kobiet, które to regresy są ze sobą nierozerwalnie powiązane, i do przeciwdziałania im; odgrywała wiodącą rolę w przeciwdziałaniu regresowi w zakresie równouprawnienia płci na świecie oraz stanowczo potępiła ataki ruchów antygenderowych i przeciwnych prawom, które to ruchy szerzą fałszywe informacje, podważają demokrację i atakują prawa kobiet oraz osób LGBTIQ+;

d) zadbała, aby instrumenty unijne i międzynarodowe wzajemnie się uzupełniały i miały ambitne cele, w oparciu o solidne i rzetelne przepisy wzmacniające pozycję kobiet i dziewcząt oraz gwarantujące im dostęp do wymiaru sprawiedliwości; podkreśliła, że prawo do pomocy i obsługi prawnej ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania powszechnego i równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla wszystkich oraz skutecznego udziału w odpowiednich postępowaniach; podkreśliła ponadto, że osoby z niepełnosprawnościami, w szczególności kobiety i dziewczęta z niepełnosprawnościami, napotykają strukturalne i praktyczne bariery w dostępie do wymiaru sprawiedliwości i udziału w życiu publicznym; podkreśliła potrzebę szczególnych środków w celu zapewnienia im pełnego włączenia i powszechnego dostępu do skutecznej ochrony; zadbała, by UE wykazała się silnym przywództwem i przyjęła jednolite stanowisko w sprawie inkluzywnych i bezstronnych systemów wymiaru sprawiedliwości ; opowiedziała się za kompleksowymi ramami prawnymi chroniącymi prawa

---

[7] Badanie pt. „Rola kobiet w procesach pokojowych”, Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Wewnętrznej Unii Europejskiej, Departament Tematyczny ds. Praw Obywatelskich i Spraw Konstytucyjnych, maj 2019 r.

kobiet oraz zapewniła pełne i równe uczestnictwo kobiet, dziewcząt i ludzi w całej ich różnorodności zarówno na podstawie prawa krajowego, jak i międzynarodowego; wezwała do zapewnienia i wspierania prawa ofiar do uzyskania terminowej rekompensaty od sprawcy w ramach postępowania karnego oraz do wymiany najlepszych praktyk w celu zapobiegania wtórnej wiktymizacji, w tym za pośrednictwem mechanizmów subrogacji państwowej;

e) podjęła działania na rzecz pełnej realizacji aktualnych zobowiązań w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet, przy zapewnieniu kobietom ochrony równych praw człowieka i podstawowych wolności bez dyskryminacji, w celu zwiększenia ich udziału w życiu publicznym; zachęcała do zapewnienia rzeczywistego równouprawnienia płci i instytucjonalnego parytetu płci na wszystkich szczeblach procesu decyzyjnego i podejmowała działania w tym względzie;

f) podkreśliła, jak ważne jest wspieranie polityki publicznej promującej i wspierającej macierzyństwo;

g) podkreśliła znaczenie zagwarantowania kobietom i dziewczętom skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości na wszystkich szczeblach, w tym jasnych kanałów dokonywania zgłoszeń oraz szybkiego rozpatrywania środków ochrony i wsparcia; wyeliminowała przeszkody, zwłaszcza dla defaworyzowanych i wrażliwych grup kobiet, które często napotykają bariery w dostępie do wymiaru sprawiedliwości z racji nakładających się skutków ograniczonych i niedofinansowanych zasobów w systemie wymiaru sprawiedliwości, a także czynników społeczno-gospodarczych i społeczno-kulturowych oraz dyskryminacji intersekcjonalnej; zapewniła odpowiednie, zorientowane na ofiary usługi wsparcia i ochrony w przypadkach przemocy ze względu na płeć oraz zapobiegała wszelkim formom wtórnej wiktymizacji w przypadku zgłaszania przemocy policji lub w trakcie postępowania sądowego; podkreśliła, że nierówności ekonomiczne pozostają istotną przeszkodą w dostępie do wymiaru sprawiedliwości;

h) podkreśliła potrzebę uznania apartheidu płciowego za zbrodnię przeciwko ludzkości na mocy statutu rzymskiego i opowiedziała się za jego międzynarodowym uznaniem, aby zapewnić dostęp do wymiaru sprawiedliwości, rozliczalność i możliwość ścigania przez sądy międzynarodowe; poparła wypracowaną przez grupę roboczą ONZ ds. dyskryminacji kobiet i dziewcząt definicję apartheidu płciowego jako czynów popełnionych w ramach zinstytucjonalizowanego systemu dyskryminacji i dominacji ze względu na płeć;

i) zapewniła wymianę najlepszych praktyk, w tym poprzez

szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości, w zakresie psychologicznych, psychicznych, fizycznych, przymusowych i finansowych skutków przemocy ze względu na płeć; zobowiązała się i zachęcała do uwzględniania perspektywy płci w procesie podejmowania decyzji w sądach; zachęcała do zapewnienia ofiarom, na ich wniosek, usług prawniczek; promowała uwzględniające aspekt płci i zorientowane na ofiary szkolenia dla urzędników mających kontakt z ofiarami, zgodnie z ich funkcjami, w tym funkcjonariuszy policji, prokuratorów i sędziów, aby zapobiegać wtórnej wiktymizacji, przeciwdziałać stereotypom płci i uprzedzeniom ze względu na płeć oraz zapewnić ofiarom traktowanie z szacunkiem, w sposób uwzględniający przebyte traumy i niedyskryminacyjny;

j) zaznaczyła, że kobietom i dziewczętom należy zapewnić przystępne, kompleksowe i spójne informacje na temat ich praw, a także wsparcie i ochronę na każdym etapie postępowania sądowego, w szczególności w sprawach dotyczących przemocy wobec kobiet lub przemocy domowej, w tym przez inicjatywy podnoszące świadomość; podkreśliła potrzebę wspierania oddolnych programów na rzecz prawnego wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt, które pomagają im zrozumieć ich prawa i z nich korzystać, a także zachęcała do ustanawiania zarówno ogólnych, jak i specjalistycznych służb udzielających wsparcia ofiarom przestępstw oraz zapewniała ich skuteczną koordynację i metody kierowania ofiar do właściwych podmiotów; podkreśliła istotną rolę, jaką służby te odgrywają w informowaniu ofiar o ich prawach oraz ułatwianiu im dostępu do wymiaru sprawiedliwości; zadbała o to, aby informacje udzielane ofiarom były łatwo dostępne i przedstawione prostym językiem; propagowała istnienie telefonów zaufania dla ofiar i korzystanie z tych usług oraz zapewniała ich dostępność za pośrednictwem różnych kanałów, w tym telefonu oraz technologii informacyjno-komunikacyjnych; uznała, że ograniczony dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych w wielu krajach na świecie utrudnia pełne wykorzystanie potencjału kobiet i dziewcząt;

k) zobowiązała się do zapewnienia ofiarom dostępu do pomocy prawnej od samego początku postępowania cywilnego lub karnego oraz do promowania tego podejścia na całym świecie, wraz z partnerami międzynarodowymi; wezwała do uwzględnienia perspektywy płci we wszystkich strategiach politycznych, przepisach, procedurach, programach i praktykach w celu wyeliminowania konkretnych barier napotykanych przez kobiety i dziewczęta, obejmujących ograniczoną wiedzę o prawach, postawy dyskryminacyjne i stereotypy płci w systemach wymiaru sprawiedliwości oraz niewystarczającą dostępność specjalistycznych usług, zwłaszcza na obszarach wiejskich i w regionach oddalonych; promowała praktykę oceniania prawa kobiet i dziewcząt do pomocy prawnej

wyłącznie na podstawie ich własnych środków finansowych, niezależnie od dochodów ich męża, partnera lub rodziny, co ma szczególne znaczenie w przypadkach przemocy ze względu na płeć; podkreśliła, jak ważne są dane w podziale ze względu na płeć dotyczące dostępu do wymiaru sprawiedliwości, rozstrzygnięć spraw, korzystania z pomocy prawnej oraz napotykanych barier, aby wspierać kształtowanie polityki opartej na dowodach;

l) wspierała przywództwo kobiet, równy udział i większą reprezentację kobiet w sądownictwie i jego organach zarządzających oraz podejmowała aktywne działania na rzecz promowania szerokiego dostępu kobiet z mniejszości i grup zmarginalizowanych do zawodów prawniczych w celu przezwyciężenia barier strukturalnych w systemie wymiaru sprawiedliwości oraz wsparcia sprawiedliwego i reprezentatywnego sądownictwa, a tym samym zapewnienia równych szans;

m) promowała i wspierała konkretne działania i środki mające na celu zapewnienie udziału i przywództwa kobiet w podejmowaniu decyzji w życiu publicznym, w tym w obszarach polityki zagranicznej, obronności i bezpieczeństwa oraz zapobiegania konfliktom i kryzysom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania; zwróciła uwagę, że należy opracować wspólną metodykę monitorowania w celu gromadzenia danych na temat udziału kobiet w tych sektorach;

n) aktywnie wspierała i promowała wydane w 2024 r. przez Komitet ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (CEDAW) zalecenie ogólne nr 40 w sprawie równej i sprzyjającej włączeniu społecznemu reprezentacji kobiet w systemach decyzyjnych, zdefiniowanej jako parytet 50:50 kobiet i mężczyzn w całej ich różnorodności pod względem równego dostępu do systemów decyzyjnych i równych uprawnień w ramach tych systemów;

o) zachęcała do znaczącego udziału kobiet na wszystkich szczeblach decyzyjnych w polityce zagranicznej oraz polityce obrony i bezpieczeństwa, a także w rozwiązywaniu konfliktów, zarówno w UE, jak i na całym świecie;

p) podjęła działania w celu pilnego i pełnego wdrożenia istniejących zobowiązań w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet, przy zapewnieniu kobietom ochrony równych praw człowieka i podstawowych wolności bez dyskryminacji, w tym poprzez silne instytucje publiczne i strategie polityczne gwarantujące równe szanse, aby zwiększyć ich skuteczny i pełny udział w życiu publicznym, ułatwiając tym samym ich zaangażowanie w procesy decyzyjne; potępiła mowę nienawiści

w internecie wymierzoną wobec kobiet i jej wpływ na ich udział w życiu publicznym oraz wspierała programy na rzecz umiejętności korzystania z mediów i bezpieczeństwa cyfrowego dla kobiet i dziewcząt;

q) podkreśliła, że wzmacnianie pozycji kobiet i organizacji działających na rzecz praw kobiet oraz wspieranie udziału kobiet w kształtowaniu polityki zewnętrznej i podejmowaniu decyzji związanych z konfliktami sprzyja lepszym efektom dla społeczności, zapewnia dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz przyczynia się do trwalszego pokoju; zdecydowanie potępiła niedawne cięcia finansowania organizacji działających na rzecz kobiet i praw kobiet oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, które zwalczają przemoc ze względu na płeć oraz wspierają dostęp kobiet do wymiaru sprawiedliwości; zapewniła ponadto stabilne finansowanie i ochronę prawną organizacjom feministycznym i LGBTIQ+, w szczególności grupom oddolnym, które są atakowane w związku z kurczeniem się przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego i restrykcyjnymi przepisami wymierzonymi w organizacje pozarządowe;

r) broniła mandatu Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet w świetle wysiłków Stanów Zjednoczonych i krajów sojuszniczych na rzecz osłabienia uzgodnionych priorytetów w zakresie równouprawnienia płci oraz wyraziła zaniepokojenie, że taka presja polityczna, w połączeniu z cięciami środków finansowych na programy na rzecz równouprawnienia płci, grozi osłabieniem skuteczności i wiarygodności Komisji ds. Statusu Kobiet; zwiększyła finansowanie pomocy rozwojowej w celu zrekompensowania luki powstałej po ograniczeniu wsparcia ze strony Agencji Stanów Zjednoczonych ds. Rozwoju Międzynarodowego; ponownie wyraziła pełne wsparcie dla prac Jednostki ONZ ds. Równości Płci i Uwłasnowolnienia Kobiet (UN Women), która w systemie ONZ jest głównym podmiotem wspierającym prawa kobiet w całej ich różnorodności i skupiającym wszystkie odpowiednie zainteresowane strony, by inicjować zmiany polityki i koordynować działania; wezwała wszystkie państwa członkowskie ONZ oraz UE, by zapewniły odpowiednie finansowanie UN Women; zobowiązała się do odpowiedniego finansowania na rzecz równouprawnienia płci i praw kobiet, w tym zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych;

s) uwzględniała aspekt płci i sporządzała budżet z uwzględnieniem aspektu płci we wszystkich obszarach polityki UE, w tym w działaniach zewnętrznych; zaznaczyła, że państwa powinny przeznaczać odpowiednie, wystarczające i przewidywalne środki finansowe na pomoc prawną i usługi wsparcia uwzględniające aspekt płci – zwłaszcza dla osób, które doświadczyły przemocy ze względu na płeć – oraz na wystarczający dostęp do

rekompensat, gdyż obecne bariery nieproporcjonalnie wpływają na dostęp kobiet do wymiaru sprawiedliwości; podkreśliła, że należy zająć się kwestią praktycznych, regionalnych i związanych z dostępnością barier, które utrudniają kobietom i wrażliwym grupom społecznym dostęp do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności na obszarach wiejskich, a także w regionach oddalonych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji gospodarczej; zwróciła uwagę na szczególne wyzwania, z jakimi mierzą się kobiety z niepełnosprawnościami, starsze kobiety i osoby samotnie wychowujące dzieci, w tym przeszkody w dostępności fizycznej i brak dostosowanych usług wsparcia; uznała, że pomoc prawna jest często chronicznie niedofinansowana lub niedoceniana, co tworzy kolejną barierę dla kobiet w sytuacjach kryzysowych starających się o dostęp do wymiaru sprawiedliwości, która to bariera w nieproporcjonalny sposób dotyka kobiety znajdujące się w gorszej sytuacji społeczno-ekonomicznej oraz kobiety znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, pod względem dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku naruszenia ich praw;

t) potwierdziła zobowiązanie UE do zwalczania i eliminowania bezkarności za przemoc ze względu na płeć, w tym przemoc seksualną; opowiadała się za wyeliminowaniem bezkarności w przypadku wszystkich form przemocy ze względu na płeć, w tym przemocy domowej, przemocy seksualnej, handlu ludźmi oraz szkodliwych praktyk; przyspieszyła realizację zobowiązań międzynarodowych do dalszego zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt zarówno w sferze publicznej, jak i prywatnej, w tym gwałtom, okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, przymusowym małżeństwom, tzw. praktykom konwersyjnym, udostępnianiu materiałów o charakterze intymnym lub materiałów zmanipulowanych bez zgody przedstawionych w nich osób, treściom typu deepfake i treściom generowanym przez sztuczną inteligencję, internetowemu stalkingowi, nękaniu w internecie, cyberekshibicjonizmowi, nawoływaniu w internecie do przemocy lub nienawiści, mowie nienawiści oraz przestępstwom z nienawiści, oraz do reagowania na nie; podkreśliła, jak ważne jest przeciwdziałanie zagrożeniu stwarzanemu przez technologię opartą na sztucznej inteligencji, i opowiedziała się na szczeblu unijnym i międzynarodowym za bardziej zdecydowanymi działaniami przeciwko przemocy w internecie, które to obie kwestie w nieproporcjonalny sposób dotykają kobiety i utrudniają im pełny udział w życiu publicznym; wezwała bardzo duże platformy internetowe i bardzo duże wyszukiwarki internetowe, aby pozwoliły na publiczną kontrolę ich corocznych ocen ryzyka i środków ograniczających ryzyko związanych z przemocą ze względu na płeć, tak aby umożliwić prowadzenie lepszych badań i opracowanie lepszych rozwiązań;

u) podkreśliła, że brak dostępu do zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych, w tym do bezpiecznej i legalnej aborcji, lub odmowa takiego dostępu stanowi formę przemocy ze względu na płeć oraz naruszenie praw człowieka i praw podstawowych; wezwała do podjęcia wysiłków na rzecz zapewnienia szerokiego i sprawiedliwego dostępu do zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych na całym świecie oraz potwierdziła, że dostęp do bezpiecznej i legalnej aborcji jest podstawowym elementem zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych kobiet oraz ma zasadnicze znaczenie dla ich autonomii cielesnej; domagała się bezpiecznego dostępu do aborcji, antykoncepcji i opieki okołoporodowej dla wszystkich, w szczególności antykoncepcji awaryjnej, badań w kierunku zakażeń przenoszonych drogą płciową i profilaktyki poekspozycyjnej; zapewniała młodym kobietom i osobom LGBTIQ+ dostęp do usług w zakresie zdrowia psychicznego uwzględniających aspekt płci, uznając zdrowie psychiczne za kluczowy element uczestnictwa i równości;

v) zapewniła, aby w ramach polityki zewnętrznej UE aktywnie promowano dostęp do zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych jako element realizacji celów zrównoważonego rozwoju;

w) powtórzyła, że gwałt pozostaje jednym z najpowszechniejszych naruszeń praw człowieka na świecie; zwróciła uwagę na znaczenie przyjęcia przepisów uwzględniających brak zgody pośród znamion definicji gwałtu jako zasadniczego elementu kompleksowego podejścia do zwalczania przemocy seksualnej wobec kobiet i dziewcząt; opowiadała się za definicją gwałtu opartą na braku zgody jako uniwersalnego standardu na całym świecie, mającą na celu wzmocnienie ochrony prawnej i zapewnienie, aby przemoc seksualna była definiowana przez brak zgody, a nie jedynie przez użycie przemocy, przymusu lub groźby; promowała koncepcję, zgodnie z którą milczenie lub brak oporu ze strony ofiary nie oznacza zgody; podkreśliła, że ani wcześniejsza zgoda, ani istniejący związek nie oznaczają bieżącej ani przyszłej zgody na jakiekolwiek czynności seksualne; wezwała w związku z tym wszystkie państwa do wprowadzenia opartej na braku zgody definicji gwałtu oraz do zagwarantowania ofiarom dostępu do wymiaru sprawiedliwości;

x) surowo potępiła stosowanie gwałtu i innych form przemocy seksualnej jako narzędzia wojny, a także przypomniała, że takie czyny stanowią zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciwko ludzkości w świetle prawa międzynarodowego; podejmowała aktywne działania w celu zapewnienia ścigania tego rodzaju przestępstw i pociągania sprawców do odpowiedzialności na szczeblu międzynarodowym, w tym przez stosowanie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka; zwiększyła

wsparcie dla międzynarodowych działań mających na celu dokumentowanie tych przestępstw w trwających konfliktach oraz dla środków zapobiegawczych; wezwała ponadto do aktywnego wspierania wszystkich inicjatyw mających na celu pociągnięcie sprawców do odpowiedzialności i zapewnienie ofiarom gwałtu używanego jako narzędzie wojny dostępu do wymiaru sprawiedliwości, przy uznaniu, że zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 (2008) gwałt i inne formy przemocy seksualnej stanowią zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości lub czyny przyczyniające się do ludobójstwa; promowała ścisłą współpracę Eurojustu z Międzynarodowym Trybunałem Karnym (MTK) w zakresie dokumentowania przypadków gwałtów, nadużyć oraz innych form przemocy seksualnej podczas wojny w Ukrainie oraz wezwała UE, Eurojust i MTK do dalszego wzmacniania skoordynowanych, opartych na wiedzy o traumatycznych przeżyciach i zorientowanych na ofiary działań w zakresie tworzenia dokumentacji oraz do stworzenia globalnych ram współpracy w innych strefach konfliktu, aby zapewnić identyfikację i ochronę ofiar oraz zagwarantować im dostęp do wymiaru sprawiedliwości;

y) podkreśliła, że należy w pełni uznać kobiety transpłciowe za kobiety, i zauważyła, że ich włączenie jest niezbędne dla skuteczności wszelkich strategii politycznych na rzecz równouprawnienia płci i przeciwdziałania przemocy; zaapelowała o uznanie kobiet transpłciowych i zapewnienie im równego dostępu do usług ochrony i wsparcia;

z) wezwała wszystkie państwa, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji stambulskiej, do uczynienia tego oraz do promowania globalnego przyjęcia zawartych w tej konwencji kompleksowych standardów zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej;

aa) wezwała rządy i organy międzynarodowe do zajęcia się konkretnymi zagrożeniami, na jakie narażone są kobiety i dziewczętaprzed przemocą w ośrodkach recepcyjnych oraz poprawy procedur oceny wieku;

ab) opowiadała się za prawem dziewcząt do sprzyjającej włączeniu społecznemu, sprawiedliwej i wysokiej jakości edukacji jako kluczowego czynnika wzmacniającego ich pozycję i sprzyjającego osiągnięciu równości płci, wyposażającego je w wiedzę, umiejętności, możliwości i zdolności, które mają zasadnicze znaczenie dla ich całego życia i które pozwolą im dochodzić swoich praw, uzyskiwać dostęp do wymiaru sprawiedliwości, w pełni uczestniczyć w życiu publicznym oraz przeciwdziałać przemocy ze względu na płeć; zwróciła uwagę, jak istotne jest promowanie wzmocnienia pozycji kobiet poprzez

sprzyjające włączeniu społecznemu, sprawiedliwe i wysokiej jakości kształcenie, szkolenia i uczenie się przez całe życie, które mają kluczowe znaczenie dla eliminowania stereotypów, postaw i uprzedzeń związanych z płcią we wszystkich ich wymiarach oraz dla zwalczania utrzymujących się nierówności; przypomniała, że należy zapobiegać przemocy ze względu na płeć poprzez odpowiednie kampanie i inne działania, w tym poprzez zwiększanie umiejętności korzystania z mediów cyfrowych, a także poprzez odpowiednią, ukierunkowaną edukację na temat dostosowanych do wieku, kompleksowych związków i seksualności, tak aby zwiększyć wiedzę na temat integralności cielesnej; podkreśliła potrzebę głębszego zrozumienia ruchów przeciwnych prawom i antygenderowych, w tym dezinformacji w kwestiach równouprawnienia płci, zjawiska incelizmu i mizoginii, a w szczególności ich przejawów w internecie znanych jako manosfera; opowiadała się za bardziej aktywną polityką przeciwdziałania tym zjawiskom i ich narracji;

ac) zaznaczyła, że wojna i konflikt mają nieproporcjonalnie silny i niszczycielski wpływ na kobiety, oraz opowiedziała się za pokojem i inkluzywnymi negocjacjami na całym świecie jako podstawowymi sposobami zakończenia konfliktu i przemocy, z jaką mierzą się kobiety i dziewczęta w tych okolicznościach; uznała niezwykłą pracę wykonywaną przez kobiety pracujące w misjach pokojowych ONZ w strefach konfliktu; zaznaczyła, że prawa kobiet i równouprawnienie płci są konieczne z punktu widzenia praworządności oraz odpornych i inkluzywnych demokracji; podkreśliła z zaniepokojeniem, że miliony kobiet i dziewcząt, zwłaszcza w sytuacji konfliktów i przesiedleń, nadal doświadczają dyskryminacji i przemocy oraz pozbawia się ich godności i sprawczości;

ad) zobowiązała UE do prowadzenia polityki zagranicznej, rozwojowej i bezpieczeństwa, która będzie inkluzywna i intersekcjonalna, oraz do priorytetowego traktowania potrzeb obrońców praw człowieka przysługujących kobietom i osobom LGBTIQ+;

ae) podkreśliła, że kobietobójstwo, definiowane jako zabójstwo kobiet i dziewcząt ze względu na płeć, jest jedną z najbardziej skrajnych form przemocy ze względu na płeć i stanowi poważne naruszenie powszechnych praw podstawowych; zdecydowanie potępiła brak ujednoliconej definicji tego przestępstwa oraz utrzymujące się niespójności w gromadzeniu danych i zgłaszaniu tego przestępstwa, co poważnie utrudnia skuteczne zapobieganie i kształtowanie polityki opartej na dowodach; wezwała do uznania tego przestępstwa na całym świecie i do podjęcia działań o charakterze globalnym na rzecz wyeliminowania kobietobójstwa;

2. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawicielce Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz, tytułem informacji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka.